

Határozatok Tára

C-3/16. sz. ügy

**Lucio Cesare Aquino
kontra
Belgische Staat**

(a hof van beroep te Brussel [Belgium] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Előzetes döntéshozatal – Uniós jog – Magánszemélyek számára biztosított jogok – Bíróság általi megsértés – Előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések – A Bírósághoz fordulás – Végső fokon eljáró nemzeti bíróság”

Összefoglaló – A Bíróság ítélete (első tanács), 2017. március 15.

1. *Előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések – A Bírósághoz fordulás – Értelmezési kérdések – Előterjesztési kötelezettség – Bíróság, amelynek határozata ellen a belső jog értelmében bírósági jogorvoslatra van lehetőség – E kötelezettség hiánya – A jogorvoslati kérelem vizsgálatának a felperes általi elállás miatti hiánya – Hatás hiánya*

(EUMSZ 267. cikk, harmadik bekezdés)

2. *Előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések – A Bírósághoz fordulás – Értelmezési kérdések – Előterjesztési kötelezettség – A felülvizsgálati kérelemnek az érintett bíróság előtti eljáráshoz kapcsolódó sajátos elfogadhatatlansági okokból történő elutasítása – E kötelezettség hiánya – Az egyenértékűség elvének és a tényleges érvényesülés elvének betartása*

(EUMSZ 267. cikk, harmadik bekezdés)

1. Az EUMSZ 267. cikk harmadik bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a bíróság, amelynek határozatai ellen a belső jog értelmében bírósági jogorvoslatra van lehetőség, nem minősülhet végső fokon eljáró bíróságnak olyan esetben, amikor az e bíróság valamely határozatával szemben benyújtott felülvizsgálati kérelmet azért nem vizsgálták meg, mert a felperes azt visszavonta.

Amint azt a Bíróság több ízben is kiemelte, a végső fokon ítélkező bíróság fogalmából következik, hogy ez az utolsó igazságszolgáltatási fórum, amely előtt a magánszemélyek az uniós jog által elismert jogukat érvényesíthetik. A végső fokon eljáró bíróságok feladata, hogy nemzeti szinten biztosítsák a jogszabályok egységes értelmezését (lásd ebben az értelemben: 2003. szeptember 30-i Köbler ítélet, C-224/01, EU:C:2003:513, 34. pont; 2006. június 13-i Traghetti del Mediterraneo ítélet, C-173/03, EU:C:2006:391, 31. pont).

Ebből az következik, hogy a Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (a külföldiekkel kapcsolatos jogi ügyekben eljáró bíróság) nem tekinthető végső fokon eljáró bíróságnak, mivel a határozatait olyan felsőbb szintű bíróság vizsgálhatja felül, amely előtt a magánszemélyek az uniós jog által elismert

jogaikat érvényesíthetik. Következésképpen az általa hozott határozatok nem olyan, az EUMSZ 267. cikk harmadik bekezdése értelmében vett nemzeti bíróságtól származnak, amelyek határozatai ellen a belső jog értelmében nincs jogorvoslati lehetőség.

Azon körülmény, hogy államtanács előtti felülvizsgálati eljárásról szóló 2006. november 30-i királyi rendelet 18. cikke értelmében a Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (a külföldiekkel kapcsolatos jogi ügyekben eljáró bíróság) valamely határozatával szemben felülvizsgálati kérelmet benyújtó felperes megkérdőjelezhetetlenül úgy tekintendő, mintha elállt volna a keresettől abban az esetben, ha nem nyújt be az eljárás folytatása iránti kérelmet a meghallgatási tisztviselő jelentésének közlésétől számított harminc napon belül, semmilyen hatást nem gyakorol arra, hogy a Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (a külföldiekkel kapcsolatos jogi ügyekben eljáró bíróság) határozatai felsőbb szintű bíróság előtt megtámadhatók, és – ebből következően – olyan bíróságtól származnak, amely nem végső fokon jár el.

(vö. 34., 36–38. pont és a rendelkező rész 1. pontja)

2. Az EUMSZ 267. cikk harmadik bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a végső fokon eljáró bíróságnak nem kell kérdést terjesztenie a Bíróság elé előzetes döntéshozatalra, ha a felülvizsgálati kérelmet az e bíróság előtti eljáráshoz kapcsolódó sajátos okokból – az egyenértékűség és a tényleges érvényesülés elvét tiszteletben tartva – elutasítják.

E tekintetben emlékeztetni kell először is arra, hogy mivel a nemzeti bíróság határozatával szemben nincs lehetőség semmilyen bírósági jogorvoslatra, e bíróság az EUMSZ 267. cikk értelmében főszabály szerint köteles a Bírósághoz fordulni, ha az EUMSZ értelmezésére vonatkozó kérdés merül fel előtte (2013. július 18-i Consiglio Nazionale dei Geologi ítélet, C-136/12, EU:C:2013:489, 25. pont).

Az EUMSZ 267. cikk második bekezdése és az EUMSZ 267. cikk harmadik bekezdése közötti összefüggésből következően abban a kérdésben, hogy határozata meghozatalának lehetővé tételéhez szükséges-e valamely uniós jogi kérdés eldöntése, az EUMSZ 267. cikk harmadik bekezdése szerinti bíróságok ugyanolyan mérlegelési joggal rendelkeznek, mint az összes más nemzeti bíróság. E bíróságok ennél fogva nem kötelesek az uniós jog értelmezésére vonatkozóan előttük felmerült valamely kérdést a Bíróság elé terjeszteni, ha a kérdés nem releváns, vagyis abban az esetben, ha a kérdésre adott válasz – bármi legyen is az – nem befolyásolhatná érdemben a jogvita megoldását (2013. július 18-i Consiglio Nazionale dei Geologi ítélet, C-136/12, EU:C:2013:489, 26. pont).

Következésképpen, abban az esetben, ha az érintett tagállam eljárási szabályai értelmében az EUMSZ 267. cikk harmadik bekezdése szerinti bíróság előtt felhozott jogalapokat elfogadhatatlannak minősítenék, az előzetes döntéshozatal iránti kérelem nem tekintendő szükségesnek és relevánsnak ahhoz, hogy e bíróság döntést tudjon hozni.

(vö. 42–44., 56. pont és a rendelkező rész 3. pontja)